
csányi erzsébet versei

REGGEL

füsttel
teherbe ejtett ruhám
emlékeket szül
az éjszakai ajtóra meredésekről
a hiábavalóság
megemészthetetlen
köveiről
a csalódás rebbenő
siralmaról

1974. IX. 22.

MAGAMRA ZÁRVA

mint az avar
megbarnulva
bomlott erezettel
mállott tápokkal
felszívódsz
földbennem
képzeted kristály
felliételes reflex
ugyanazt a mosolyt
ugyanazt a kihízott rácsot
ugyanazt a viaszburkot
húzza rám
mint mindenki
a maga határait
mely
új nappal
új hévvel
torzítja költeményeim

magamra zárva

elröpítem önismétlő
szikkadt vázaitokat
árva zsarnokotokként
többért fújom sirámaimat
s csak kisiklott mondatok
hullanak elém
tudatos részek
napocskáit tükrözi
szemembe az ég
magas homlokukat
nyugtalanságukat
keresem köztetek

magamra zárva

tetteim lehámlanak rólam
szüntelen fegyverkezésem
biztonsága szétfoszlik
— mint ki mély kútban
pillantja meg arcát
s a távolságtól riad
millió szövevény
tapasztja a felszínhez
s csak a feje szédül
kékcárcú mása vonzásában —
jelen időben
magamra zárva
meztelen indítékaim
ingében

Ada, 1974. X. 16.

FUTAMOK A TEMETŐHÖZ

magányom szobor
szétszórt szavaim
tetemét elnyeli
az éjbe merült temető
és vonul vonul
a néma ünnepély
a fagytestű
éjarcú
csontuszályú
temető

Ada, 1974. XI. 2.

AZ ÉBREDÉS ÓDÁJA

Alszom
bennem az ébredés
édes-ideiglenesen
az ébredés tudata

pihenő-pihető ólomszív
 az ébredést szoptató
raboskodó kényszerzetem
 az ébredést érlelő
szökkenést leső
 az ébredést mézesítő
türelmetlen halott

SZERELEM

ujjaimban az akarat
hunyt szemem tükör
testem dallamos vonítás

dúsan hulló éji párában
fenyők ezüstjével lépek
gömbölyű szerelem szárnyával
önfeledt bájok ártatlan-szép mezejére
fülemben harmónia zsong

hosszú alvások
meleg fürdészek
után
orgonák habos távlatai
belém siklanak
mézzel öntik
ömlő hitem
lélegző vágyam
 engem

szerelem kúszik vérindáimra
a földből
a fákból
a csendből
pengve borzolva bugyborékolva
kanyarog az égre
ritmusba mártott
világba mártott
áramló sikolyom

hunyt szememben
a pillanat szeszélye
igaza
cseng
míg
források ringva teremnek
míg
összhang kristálya tisztul
míg
szerelmem szentséggé mélyül

hunyt szemem
bongó tükör
néma immár

Ada, 1974. XI. 2.

PARHUZAMOS CSENDELETEK

rendíthetetlenül fecsegő madaram
tekints hát
elhulló tollaidra
a hinták szédülete
s tükröd vak tekintete
kibirhatatlanul
kalitkafényű

tipegő mutatványaid
mint cselekedeteink
a mi cselekedeteink
őreid cselekedetei

naplámpám
zöldlovas léggömböm
szótárom
citromszínű tulipánjaim
társaságában
mégis
feledem
hiányzó tollaimat
a hinták szédületének
s tükröm vak tekintetének
kibirhatatlan
kalitkafényét

SZAKÍTÁS

kiszakadt az úr
behúzott farokkal
ülünk
körünk közepén
fejünket
testünk börtönébe
mártjuk
így érleljük
mind
hevesebb és kietlenebb
örökös
újjászületésünk

EGYENSÚLYOZÁS

egy korty holnap ma
egy bőrben érezni
két világ
ingoványa közt
a
választás kényszerét

a nagy vándorútban
sok kis dobogó vándorút
névtelenek és félreismertek

parádéjukat
függöny mögül
meredve nézem

VALAMI

a falatot
nekem kell
lenyelni
és
nem fordítva
bár néha
vissza kell
futnom a vízbe
hogy érezzem:
valami mégis
befogad

1974. IX. 2.

HALÁNTÉKOMON AZ UDVAR FAGYA

szobámat
szobácskámat
zenével és emberekkel
fűtöm

halántékomon
az udvar
pattintó fagya
de
szemembe
lángos meleg
áramlik
fülemben
csirázó hangok
bújnak
s az udvar
lassan
megvakul

1974 X. 2.